

Hei! Kirjoittaminen on ollut sellainen kevytmuotoinen harrastus vielä toistaiseksi itselleni ja taidoissa varmaan on vielä kehittämisen varaa! Mutta siksihän ajattelin sen tänne postata - palaute ja rakentava kritiikki, mikäs sen parempaa apua kehittymiseen. Tässä on siis alku mahdollisesti osa isommastakin projektista, jonka ideaa olen tässä päässäni pyöritellyt jo useamman vuoden ja olen nyt vihdoinkin alkanut saada sitä hieman kirjaimaisempaan muotoon. Wordissa tekstiä on parinkymmenen sivun verran, mutta en taida ihan kaikkea vielä tänne postata. Muokkailen ja kehittelen vielä tekstiä sitten palautteen perusteella ja vinkit ovat tervetulleita. Jatkoa on luvassa, mikäli se vaikuttaa saavan mielenkiintoa, joten pidemmittä puheita, olkaa hyvä. P.s. En tiedä toimivatko sisennykset, kuten Wordissa, näillä sivustoilla (yleensä eivät), joten jouduin heittämään ylimääräisen rivinvaihdoihin näihin kohtiin. Toivottavasti tekstin asu ei kärsinyt tästä liikaa... _____ Luku I

Jossain, joskus Minua ahdistaa, kuin olisin sidottu pakkopaitaan ja päälläni olisi jokin paino, joka puristaa minua kasaan. Makaan jonkun kivisen tuntuisen tason päällä ja kylmyys iskee vihloen luitani, en näe mitään – en saa edes silmiäni auki. Sitten tuntuu, kuin koko paikka tärisisi ja ”pakkopaitani” aukeaa ja paine alkaa pikkuhiljaa helpottua – tämä tosin korvaantuu märän tunteella ja yhtäkkiä tuntuu, kuin tippuisin vesialtaaseen. Pian, vesi alkaa virrata pois ja saan vihdoinkin avattua silmäni. On pimeää, joten en silti näe mitään. Kivinen sänkyntuntuu nyt ihan hieman pehmeämmältä, mutta se on litimärkä. Jalkapäädyistä alkaa kuulua tuulen huminaa ja lämmin ilmanvirta puhalttaa kuvaten ja lämmittäen minua. Seuraavaksi minuun iskee kamala oksetus. Tuntuu, kuin mahani kääntyisi ympäri, hengittäminen raapii kurkkua ja keuhkoni tuntuvat liian pieniltä. Hengästyn, kun en saa tarpeeksi happea. Mahani tuntuu nousevan suuhuni, nousen raivoisasti ylös kurottaakseni sängyn laidan yli ja oksennan. Samalla jonkinlainen metallinen kansi päälläni aukeaa. Oksennan pariinkin kertaan ja se kärventää kurkkua ja pitelen kaulastani kivun takia, vaikka se ei mitään autakaan. Päätäni alkaa särkeä ihan tajuttomasti, kuin joku kiristäisi vyön pääni ympärille, niin tiukkaan kuin saa. Samalla joku naputtaa vasaralla ohimoilleni tasaisin välein. Retkahdan takaisin sängyn pohjalle ja pitelen päätäni kivusta. Hengähdettyäni ja saatuani silmän kunnolla auki, alan katsella ympärilläni. Paikassa on täysin säkkipimeää, himmeästi vilkkuvaa punaista valoa lukuun ottamatta. Hälytystorvi soi samaan tahtiin vilkkuvan valon mukaan. Makaan jossain metallisessa säiliössä, joka tuntuu enemmänkin ruumisarkulta. Olen maannut ohuen patjan päällä ties kuinka kauan, ja koko ruumiini on ihan jumissa. Joka paikkaan sattuu ja oloni on täysin voimaton. Raajani ovat täysin puutuneita, enkä meinaa tuntea niitä lainkaan. Liikuttaessani niitä, niveleni ovat niin jumissa, että tuntuu kuin ne olisi teipattu kauttaaltaan ilmastointiteippiin. Pikkuhiljaa kehoni alkaa kihelmöidä ja kirvellä, kun puutuminen alkaa kaikota veren virratessa taas kunnolla raajoihini. Yhtäkkiä, robottimainen naisääni kuuluttaa: - Varoitus, varoitus!

Järjestelmätoimintavirhe, hätäverkkovirta katkeaa kahden kymmenen minuutin kuluttua. Hakeudu välittömästi henkilökunnan puoleen evakuoimisohteita varten. Paniikki iskee. Missä olen? Mitä on tapahtunut? Mistä pääsen pois? Nousen äkkiä ylös vain heti kaatuakseni, kun jalkani eivät kannakaan. Polveni tuntuvat, kuin niitä olisi hakattu vasaralla ja reiteni ja pohkeeni ovat heti tulella, kuin olisin juossut juuri sadan metrin pikajuoksun. Adrenaliini alkaa kuitenkin virrata ja saan itseni taas väkisin ylös ottamalla tukea mistä ikinä saankaan kiinni. Huone on aika pieni. Vieressäni oikeallani on yhdessä jonossa pidemmälle, kuin pimeydessä näen, samanlaisia nukkumakammioita, kuin mistä itsekkin nousin. Kaikki ovat kiinni, toisin kuin omani, jonka kansi on auki. Vasemmalla on ovi, joka toivottavasti johtaa pois paikasta. Takanani on tietokoneen ruutu, jossa on jotain tekstiä. En katsonut sitä niin tarkkaan, mutta siinä oli jotain seurantatietoja ilmeisesti minusta, kun olin ollut tuolla säiliössä nukkumassa. Hoipertelen

vaihdellen painoani koko ajan jalalta toiselle ja törmään johonkin pieneen pyörillä olevaan pöytään, pöydän päällä olleiden metallisten esineiden lennellessä ympäriinsä. Tämän seurauksena liukastun ja kaadun maahan. Päätäni särkee entistä kovempaa ja minua huimaa – huone tuntuu pyörivän ympärilläni ja hetken aikaa polvillani istuessani, puristan vain taas päätäni kivusta. Sydämeni hakkaa niin kovaa, että rintaani sattuu. Irvistan ja nousen väkisin taas ylös. Kävelen oven luo vaivalloisesti ottaen tukea makuusäiliöstäni ja sitten seinästä. Hivuttaudun ovelle seinää pitkin siihen nojaten. Oven vieressä on pieni tietokoneen ruutu. Kosketusnäytössä on painike, jossa lukee ”avaa” ja sen yläpuolella vilkkuu punaisella varoitusteksti, joka ilmoittaa toimintahäiriöstä ja evakuoitimääräyksestä. Painan avaa-painiketta ja ilmanpaineen suhinan myötä ovi vieressä avautuu, liukuen seinän sisään ylöspäin. Käytävä kulkee poikittain oikealle ja vasemmalle. Himmeät keltaiset hätävalot katossa hieman valaisevat reittiä. Seinässä suoraan edessäni on vihreä hätäuloskäynnin kyltti, joka osoittaa oikealle – se lienee paras vaihtoehtoni. Koko paikka on ihan romuna: jokaisen oven yläpuolella vilkkuu punainen valo ja useimmat ovista ovat auki. Ovien näytöt valittavat virhettä ja ovet ovat lukittu auki. Käytävän seinillä on paljon joitain kaappeja, joista monet ovat auki, kaatuneet tai muuten rikki. Niiden sisällä on jotain sähköjohtoja, putkia, ruutuja ja venttiilejä. Katossa menee useita sähkökaapeleita ja ties mitä kaasua- ja vesiputkia. Osa ovat räjähtäneet puhki, kipinöiden lennellessä ympäriinsä, vesiputket vaikuttavat tyhjiltä, eikä vesipisaroita valu. Kaasuputket ovat toivottavasti ehjiä, tai eivät ainakaan enää aiheuttaisi mitään vaaraa. Koko paikassa kaikkea peittää paksu pölykerros ja hämähäkin seittejä on joka puolella. Myös ilmassa leijaille sakea pöly, haju on tunkkainen ja hajuaistiin ilkeästi tunkeutuva, joten nenän kautta hengittäminen on vaikeaa, kuin vaikka eräänlaiset kukat, joiden haju (tosin tuoksuvampi, kuin tämä) tuntuu täyttävän koko nenän, syrjäyttäen ilman. Ääniä en kuule juuri lainkaan, satunnaista kipinöintiä ja joistakin huoneista kaikuvaa varoitustorven ääntä lukuun ottamatta, on täysin hiljaista: ei ihmisiä, ei puhetta, ei kenenkään tai minkään liikettä. Olen täysin yksin – ainakin toistaiseksi vaikuttaisi siltä. Jalkani alkavat vihdoin saada vähän tuntoa ja kykenen nostamaan vauhtiani. - Varoitus, varoitus! Järjestelmätoimintavirhe, hätäverkkovirta katkeaa kymmenen minuutin kuluttua. Hakeudu välittömästi henkilökunnan puoleen evakuoimisohjeita varten. Sykkeeni alkaa jälleen nousta; onko jo kymmenen minuuttia kulunut? Epätoivoisena alan miltei juosta käytävää pitkin, vaikka se sattuu. Alan jopa vähän epäillä, että otin väärän suunnan ja pelkään nyt juokseva kuolemaani. Mitä jos täältä ei pääsekään pois? Mitä jos kuolen tänne? Enhän minä edes tiedä missä tämä on... Adrenaliini virtaa suonissani ja kylmä hiki antaa minulle kylmät väreet. Vihdoin maisema muuttuu ja tulen jollekin isommalle aukealle. Heti vasemmalla on aukko toiselle samanlaiselle käytävälle, kuin mistä juuri tulin. Siitä eteenpäin aulan nurkassa on asiakaspalvelutiski, joka tosin näyttää jo kauan aikaa sitten hylätyltä. Toisella seinällä on taas kaksi oviaukkoa käytäville, jotka lähtevät eri suuntiin. Näistä oikealla on pieni palveluluukku, jonka vieressä on ovi. Näistä jälleen oikealla, edessäni, on hissien ovet. Sen huomattuani, kiiruhdan suoraan hissille ja hakkaan oven vieressä olevan tietokoneen ruutua tilaamaan hissien. Ruutu kuitenkin näyttää olevan jumissa – siinä ei liiku mikään, eikä se reagoi kosketukseen. Jatkan painikkeen painamista, mutta kauhu alkaa iskeä; mitä jos hissi ei toimikaan, millä sitten pääsen pois? Alan hengästyä ja sydämeni lyönnit taas kiihtyvät. Käännyin ympäri nojaten hissien oviin, ja alan katsella seuraavaa vaihtoehtoa. Sitten, kuuluu kellon kilahdus ja ovet selkäni takana aukeavat. Kaadun hissien lattialle ja saman tien kurotan painamaan hissien sisäpuolella olevasta paneelista nappulaa, jonka vieressä on teksti ”sisäänkäynti”. Hivuttaudun sitten hissien nurkkaan jännittämään, toimiiko hissi vielä. Hetkeen ei tapahdu mitään, ja hikipisarat kutittavat valuessaan ohimoani pitkin. Sydämeni ei lakkaa

jyskyttämästä ja sitten, ovet sulkeutuvat, mutta se ei juuri helpota, koska hissi ei lähde kuitenkaan liikkeelle. Istun hissien lattialla nurkassa täydessä pimeydessä – en näe edes kättäni vaikka tuon sen sentin päähän silmistäni. On täysin hiljaista ja kuulen tykyttävän sydämeni, kuin pitäisi sitä kämmenelläni. Pistän käteni ristiin ja suljen silmäni – rukoilen: toimi nyt, pyydän. Aikaa kuluu. Ei tapahdu mitään ja kerkeän menettää toivoni, kunnes hissien oven yläpuolelle syttyy himmeä punainen valo ja tunnen, kuinka hissi tärähtää, ehkä vähän pelottavankin kovin, ja alkaa sitten liikkua. Sydämeni on hypätä kurkkuun ja pelästyn, kun katson vierelleni: hissien toisessa nurkassa istuu vanha luuranko. Sen vaatteet ovat vanhat, kuivuneet ja repeilleet. Ne ovat niin hauraat, että ne ovat alkaneet purkautua itsekseen omasta painostaan. Nielaisen raskaasti ja katselen ruumista kauhuissani. Ajatus ei aikaisemmin edes tullut mieleeni, mutta jos hätäverkkovirta nyt katkeaa, minähän jämähdän tänne hissiin tuon kaveriksi. En pysty rauhoittumaan – adrenaliini virtaa, sydän hakkaa ja hikoiluni yltyy. Päässäni alkaa jälleen (tai edelleen) huimata ja minulla on kuuma ja kylmä samaan aikaan, kuin olisin kuumeessa. Mielessäni juoksee miljoona asiaa; lähinnä kauhistelen millaista olisi jäädä tänne jumiin. Yksin. Suljen vain silmäni ja toivon pääseväni perille ja yritän parhaani olla ajattelematta mitään kauhuskenaarioita tilanteesta. Mietin, miksi en muista missä olen. Muistan kihlattuni, olimme juuri ostaneet oman talon ja minulla oli hieno autoprojekti menossa autotallissa. Minulla oli oma firma, tein tietokoneohjelmia ja -sovelluksia, erikoistuen (tieto)turvallisuuteen ja vartiointiohjelmointiin. Muistan nuo, mutta ne tuntuu jo muutamaa viikkoa vanhoilta muistoilta. Miksi en muista mitään sen jälkeen, tai että missä olen nyt ja miksi? Taulu hissien oven yläpuolella ilmoittaa, että olemme juuri saapumassa ylimmälle kerrokselle. Hissi alkaa hidastua ja kuulutus alkaa taas, mutta nyt se kuulostaa hitaalta ja matalammalta, kuin kaiuttimesta olisi patterit lopussa: - Varoitus, varoitus... Järjestelmätoimintahäiriö, hä-hätäverkko... virta..., ja ääni surisee olemattomiin. Samassa hissi tärähtää pysähdyksiin ja valot sammuvat. Hetken toivonpilke on taas sammutettu ja hätäntyneenä koitan miettiä, mitä voisin tehdä. Täältä on pakko olla jokin hätäkeino ulos. Nousen seisomaan ja paniikin vallassa kuolemanpelko iskee jälleen. En saa happea ja tuntuu, kuin jokin kuristaisi minua. Hengästyn ja päässäni alkaa heittää, pelkään pyörtyväni. Istahdan hetkeksi takaisin maahan ja parhaani mukaan koitan rauhoittua, vaikka minulla onkin tunne, että olisin kivisessä, kylmässä hautakammiossa vain vanhat vainajat seurani, eikä minulla olisi mitään keinoa päästä pois. Sydämeeni sattuu sen jatkuva hakkaaminen ja suuni ja nenäni tuntuvat liian ahtailta hengittääkseni kunnolla. Suljen taas silmäni, mietin jotain mikä voisi rauhoittaa mieleni. Muistelen kihlattuani, Christineä – muistan hänen vaaleat kiharat hiuksensa, kuin näkisin ne suoraan edessäni. Halaan häntä takaapäin, kädet vyötäröllä ja painan pääni hänen hiuksiinsa. Haistan hänen shampoonsa, ei se ollut mitenkään erikoinen, varmaan jokin hunajanhajuinen, mutta haju silti valtaa aistini. Kaikki hyvät ja vanhimmat muistoni hänestä ja nuoruusvuosistamme palaa mieleen. Olen tyytyväinen ja surumielinen: kaipaen häntä. Missä hän on? Onkohan hän kunnossa? Hetken päästä havahdun taas tähän hetkeen, ehkä hieman rauhoittuneempana. Puristan käsiäni yhteen pelosta, rystyset valkoisina, kunnes yhtäkkiä mietittyäni jotain elokuvaa, jossa on vastaavanlainen kohtaus, keksin katsoa kattoa (tai ”katsoa”, eihän täydessä pimeydessä juuri mitään näe). Katto on tehty neliönmuotoisista palasista, joiden keskellä sammuneet lamput ovat. Ymmärtääkseni näiden pitäisi aueta, kun palaa nostetaan ja työnnetään vähän sivuun. Nousen jälleen ylös. Pimeydessä joudun etenemään käsintuntumalla, mutta kurottelen kattoon hyppien ja varvastellen. Koitan ponnistella kattoon, joka on juuri hieman liian korkealla, kaikilla voimillani, mutta hyppiminen nopeasti väsyttää jo väsyneet ja voimattomat jalkani. Hyppään muutaman kerran, kunnes laskeudun alas tullessani luurangon päälle. Pelästyn ja kaadun

maahan. Vanhat luut ovat jo irtoilleet toisistaan ja leviävät kolisten ja kalisten nyt ympäri hissiä. Ääni saa minulle kylmät väreet ja se on tosi pelottavaa – minulla on tunne, kuin olisin jossain väärässä paikassa, missä ei saisi olla, ja pelkään jonkun kuulevan minut – myös vainajaan koskeminen oli jotenkin kuvottava ja ällöttävä ajatus. Ravistelen taas ajatukset pois ja hengähdän maassa vähän aikaa, kunnes jaksan nousta jälleen ylös. Jatkan kattoon pomppimista, mutta alan jo turhautua – epäilen, että mahtaako kattoa saada edes auki. Joudun hengähtämään hyppimiseltä aina vähän väliä, kun energiani loppuu kesken. Jalkani ovat ihan tulella ja kerättyäni vielä vähän voimaa, hyppään jälleen kerran, ja viimein saan hypättyä niin, että työnnän palaa kulmasta ja saan nytkäytettyä sitä vähän sivulle, jolloin pala tippuu alaspäin. Siinä on yhdellä reunalla saranat, joten se jää roikkumaan katosta. Sen sisäpuolella on kasaan taittavat tikapuut. Aukaisen tikapuut ja pääsen kiipeämään välikattoon, josta aukeaa taas luukku hissien ulkopuolelle. Kapuan hissien päälle ja alan etsiä sen reunoja. En uskalla nousta seisomaan, etten tippuisi, joten konttaan hitaasti edes takaisin. Lyön koko ajan käteni, jalkani ja polveni johonkin vaijeriin, mutteriin tai muihin epätasaisuuksiin, mitä hissien yläosa on täynnä. Löydettyäni jonkun reunan, alan hitaasti seurata sitä. Törmään seuraavaksi epäillakseni hissikuilun seinään. Alan kokeilla käsilläni eteenpäin ja huomaan pienen aukon seinässä. Hissi ei päässyt ihan ylös asti kerrokseen, joten hissien yläpuolella on pieni rako kerroksen ja hissien välissä – ainakin toivon niin. Heitän arpa mielessäni ja järkeilen, että tämä on ainoa järkevä selitys. Hivuttaudun ympäri mennäkseni aukosta jalat edellä. Äheltämisen jälkeen pääsen makaamaan mahalleni ja työnnän jalkani aukosta roikkumaan. Mietin vielä mielessäni – olen oikeassa, tästä pääsen kerrokseen. Sitten alan epäillä itseäni; mitä jos olenkin väärässä ja olen hyppäämässä hissikuiluun? Käteni alkavat taas hikoilla ja sydämeni hakkaa kilpaa mieleni kanssa. Tuntuu, kuin jokin vetäisi minua alas ja koitan väkisin pitää itseäni hissien päällä. Haluaisin vain päästä irti, mutta toisaalta itsesuojeluvaistonni käskee vielä miettimään. Päätän päättää tukalan tilanteen nopeasti, kuin vetäisemällä laastarin yhdellä repäisyllä, sanon itselleni, että eipä tässä kai vaihtoehtoja ole, ja aion tippua aukon läpi. Vedän vielä viimeisen kerran syvään henkeen ja sitten ulos ja päästän käteni irti. Alan tippua. Hetken aikaa jännitän, ja sitten matka alkaa tuntua liian pitkältä – ei! Tämä ei voi olla mahdollista! Sydämeni tuntuu lakkaavan lyömästä ja olen varma, että tein virheen. Matka on liian pitkä. Maailma katoaa ympäriltäni, en tunne omaa ruumistani ja on, kuin leijailisin painottomassa tilassa. Pitkän pudotuksen, liian pitkä pudotuksen päätteeksi osun johonkin, jalkani pettävät allani. Liikerata jatkaa eteenpäin ja lyön takaraivoni lattiaan. Päässäni pimenee, jos täällä voi yhtään pimeämpää tulla. Havahdun unestani. Raotan vähän silmiäni ja on vielä pimeää. Käänän itseni vasemmalle kyljelleni ja huomaan Christinen nukkumassa vieressäni. Siirryn lähemmäs hänen lämmintä kehoaan ja puristan itseni häntä vasten. Halaan häntä takaa päin, asetan käteni hänen rinnalleen, omien käsiensä syleilyyn ja hymyillen painan pääni tyynyyn sopivalle etäisyydelle haistaakseni Christinen, mutta kuitenkin saamatta hänen hiuksiaan suuhuni. Hetken päästä havahdun, ettei käteni osukaan enää häneen. Aurinko paistoi kaihtimien ja verhojen välistä suoraan silmääni. Kokeilin kädelläni, eikä sängyn toinen puoli tuntunut enää juuri edes lämpimältä. Katsoin toiseen suuntaan kalenterikelloa; oli keskiviikkoamu klo 6:41, 7.4.2055. Nousin hitaasti sängystä ylös ja otin aamutakin ylleni. Kävellessäni keittiötä kohti, huomasin matkan varrella olevan vessan oven olleen raollaan. Christine istui pöntön kannen päällä ja katsoi alaspäin, raapien vanhoja kynsilakan rippeitä pois. Hän näytti jotenkin surulliselta tai oikeastaan ennemmin miettelialtelta. Hän nosti katseensa huomattessaan minut oviaukolla. Kysyin, onko hänellä kaikki kunnossa, mihin hän ei vastannut mitään. Lähestyin häntä ja kysyin uudestaan vähän huolestuneen kuuloisena. Hän sitten vakuutti hymähtäen, että ei häntä mikään ikävä asia

painanut, minkä jälkeen pyysin häntä taas avaamaan asiaa, vastauksetta. Kävelin hänen vierelleen ja menin kyykkyyyn yrittääkseni katsoa häntä silmiin, mutta katsoessaan alaspäin, hiukset peittivät hänen kasvonsa. Siirsin sormella hänen hiuksiaan pois kasvojensa edestä korvan taakse ja hän nosti sitten katseensa silmiini vähän surullinen ja samaan aikaan iloinen ilme kasvoillaan. Hän kertoi olevansa raskaana. Yllätyin. Emmehän me asiasta hirveästi olleet jutelleet – oli ollut puhetta vain, että olisihan se joskus kiva perustaa perhe, mutta suunnitelmat olivat jääneet sille tasolle. Hän jatkoi katsomistaan ja kysyin, mitä hän haluaisi tehdä asialle. Christinen kasvoille nousi varovainen hymy ja hänen kulmakarvansa kohosivat, ikään kuin kysyäkseen haluaisinko minä pitää lapsen. Kysyin samaa häneltä sanoin ja hän nyökkäsi sitten yhä levenevässä hymyssä, johon vastasin vielä suuremmalla hymyllä. Suutelimme ja syleilimme toisiamme iloisina. Herään, jälleen. Hetken aikaa olen hämmentynyt – mitä tapahtui? Nousen istuma-asentoon ja alan nauraa ilosta, että olenkin elossa – kai – jolloin jyskyttävä päänsärky alkaa levitä takaraivostani koko pään alueelle. Pitelen ja hieron käsilläni päätäni kivusta ja irvistelen hetken aikaa, jotta se häipyisi pois. Rauhoittuani alan vähän kokeilla ympäristöäni. Lattia tuntuu kylmältä ja sileältä – jonkinlaista kaakelia tai laattaa. Kokeilen ympärilläni niin pitkälle, kuin käteni tältä istumalta riittävät, ja takaoikealla osun johonkin. Se on karheampi, lattiaan verrattuna lämpöisempi ja muodoltaan pyöreä. Haen sormillani laajempaa tuntumaa ja osun johonkin toisenlaiseen materiaaliin. Alan hakea tämän muotoja ja pallon päällä tuntuu olevan kaksi neliön muotoista esinettä – ne yhdistyvät keskeltä ja menevät pallon sivuille. Siirrän sormeni näiden alle ja painettuani ne siellä oleviin kuoppiin tajuan sen: se on pääkallo. Pelästyn ja siirryn vähän, vetäen käteni takaisin. Alan taas jännittää mieltäni näkyä pääni sisällä: mitä jos koko huone on täynnä vanhoja ruumiita ja olen viimeinen elossa oleva ihminen? Ravistelen yliajattelut päästäni ja koitan hakea pääkallon uusiksi, sillä jos minulla on hyvä tuuri, hänellä oli älylasit yllään. Älylasit olivat sittemmin 2000-luvun yksi merkittävimmistä keksinnöistä. Käytännössä ne syrjäyttivät kaikki älypuhelimet ja mukana kannettavat tietokoneet 2040 vuoteen mennessä, sillä niillä saattoi tehdä kaiken saman ilman käsiä. Laseissa oli mikrofonit ja kaiuttimet, jotka välittivät ääntä tärinän avulla pääkallon luiden kautta kuuloaistille, jolloin niillä pystyi puhumaan puheluita tai kuuntelemaan vaikka musiikkia, minkään siltikään peittämättä korvia ja täten heikentämättä kuuloa. Ehkä merkittävin ominaisuus oli linssit, jotka oikeasti olivat pienet tietokoneen ruudut. Valikkoja pystyttiin selaamaan katseen ja jopa ajatuksen avulla. Kamerat pystyivät korjaamaan kaikki perinteisen näköaistin puutteet – niillä pystyi vaikka zoomaamaan, ottaa kuvia ja videota tai kalleimmissa malleissa oli jopa yönäkö- ja lämpökameraominaisuudet. Lasit myös seurasivat terveydentilaa, sykettä ja verenpainetta, verensokerin tasoa ja mm. vireystilaa. Se pystyi tunnistamaan sairaskohtauksia ja hälyttää automaattisesti apua. Älylaseilla pystyi selaamaan internettiä, lähettää teksti- ja sähköpostiviestejä, hoitamaan pankkiasioita ja kirjoittamaan muistiinpanoja – ihan mitä vain älypuhelimellakin pystyi. Jokainen pari oli lukittu yhdelle käyttäjälle kerrallaan ja se tunnisti käyttäjän silmäskannerilla tai sormenjäljellä. Löydettyäni kallon jälleen, otin lasit nopeasti tämän päästä. Tunnustelin niitä käsissäni ja olin innossani, sillä lasit tosiaan tuntuivat siltä, kuin toivoin. Pistin lasit päähän – niissä oli vielä virtaakin! Akku oli tehokas, ja lasit kuluttivat suhteellisen vähän virtaa. Lisäksi niissä oli kyky ladata akkua mm. kehonlämmön kautta, miksi sangat usein tuntuivatkin viileiltä, sekä esim. liike-energiasta, kun käyttäjä liikkui ja tietysti myös niihin paistava auringonvalo otettiin talteen. Teksti linseillä heti ilmoitti väärästä käyttäjästä, ja että pääsy laitteen tiedoille oli estetty. Hätätilanteita varten, laseilla onneksi oli muutamia toimintoja, kuten hätäpuhelu, pikainen terveydentilan tarkastus ja esimerkiksi taskulamppu. Koitin tietysti heti hätänumeroon soittamista, mutta – ei ehkä niin yllättäen – laite ilmoitti, ettei

saa yhteyttä puhelin-, satelliitti- eikä dataverkkoon. Pikainen terveydentilatutkimus ilmoitti, että verenpaineeni ja sykkeeni olivat korkeat, sekä verensokerini matala ja mikäli en tietäisi syitä näille, ehdotti se soittamaan hätänumeroon – mikä ei tietystikään ollut vaihtoehto tällä hetkellä. Myöskään päivänmäärä tai kellonaika eivät näköjään päivitty, lasit ovat varmaan olleet niin kauan pois päältä, että ne ovat menettäneet välimuistin, eivätkä voi korjata niitä ilman satelliittiverkkoyhteyttä. 01.01.0001, klo 00:01